

urmă cu 16 ani. Gelu Nițu, actor experimentat, e convingător în cea mai mare parte a rolului său: povestea lui nu-l copleșește, dar nici nu-l oprește pe alocuri de la momente destul de convenționale. Regia lui Gelu Colceag este destul de discretă, iar scenografia acoperă spațiile cu mobilierul modern pe care te aștepți să-l vezi într-o casă de intelectuali de azi, precum și-ntr-un birou sau altul, pe unde se perindă personajele noastre.

Principalul câștig al acestui spectacol este mesajul pe care autorul îl transmite spectatorului: acela că sistemul n-a dispărut, nu doarme, ci veghează în continuare. El, acest sistem, cu Securitatea în spate, îl învinge până la urmă pe Andrei, chiar dacă acesta se întâlnește doar cu un general care pretinde că e scos din uz, dar o seamă de gesturi și de spaima sunt aceleași ca-n regimul pe care Andrei însuși, alături de George, revoluționarul ajuns ministru, credeau că l-au dărâmat. Nu, ministrul se teme de pereții care au urechi, securistul își joacă inocența și blândețea, totul e acolo unde a fost lăsat – pe aceeași policioară, vorba poetului și-a cântecului pe versurile sale. Acest mesaj, tragic în fond prin însuși conținutul lui, ni-l transmite Radu F. Alexandru cu toată claritatea și cu toată tristețea, astfel încât moartea finală, anunțată, a lui Andrei vine doar ca o completare a unei alte morți, mai generale: aceea a iluziei noastre, a tuturor. Piesa lui Radu F. Alexandru este construită fără artificii și ornamente; ea are un scop precis: acela de a spune un adevăr, oricât de trist ar fi el. Aceasta este, în fond, menirea dramaturgului, ca și aceea a oricărui artist.

Nu știu dacă e o coincidență sau nu, dar data premierei a coincis cu aniversarea neagră a zilei când s-a instaurat la noi sistemul de care nu pot scăpa nici eroii piesei lui Radu F. Alexandru, cum nu putem scăpa nici noi înșine.

Teatrul „Odeon“ – Poveste despre tatăl meu de Radu F. Alexandru. Regia: Gelu Colceag. Scenografia: Constantin Ciubotariu. Cu: Gelu Nițu (Andrei), Mircea Constantinescu (Imy), Mircea N. Crețu (George), Dan Bădărău (Bujor), Crina Mureșan (Anca), Ioana Anastasia Anton (Irina). Data premierei: 6 martie 2014.

Nicolae PRELIPCEANU

Vesele cruzimi la teatru

De câteva decenii a devenit o modă să găsești vicii sau păcate lumii în care trăiești. Dar ce zic eu de câteva decenii? Moda e veche și poate că nici nu e modă, din moment ce lumea, în care trăim, e imperfectă, tot mai imperfectă pe măsură ce se perfecționează. Adică progresăm... în jos.

Dramaturgul spaniol Esteve Soler este autorul unei trilogii de ...contre: *Contra progresului*, *Contra iubirii* și **Contra democrației**. A găsi noduri în papura democrației nici nu e greu, iar dacă uiți cele spuse de un mare om – și anume că democrația e sistemul cel mai prost (sau imperfect, sau cum o fi spus) în afară de toate celelalte –, atunci chiar îți se pare un infern.

Esteve Soler alege calea unor mici fragmente de viață (felii, dacă vrem), care echivalează cu niște piese scurte și atinse de arpile unui Beckett și ale unui